

Kalnā zied ābelīte
Ar sudraba ziedīņiem;
Sudrabiņa ziedi zied,
Būs sarkani āboliņi.

Mežs ir cilts. Mežā koks nav viens, tāpēc vieglāk turēties pretī vētrām, vieglāk dot paēnu un patvērumu. Bitei vieglāk ziedus apskriet, lai kopā var vēlāk augļus riest. Māmiņa bieži vien ir kā dāsnā ābele- tās zaros ir gan vieta krāšņiem ziediem, gan tie nolīkst tīkamā smagumā, kad klēpis pilns augļiem. Tā iztur mazos kāpelētājus un palaidņus, tā savā pavēnī dāvā mieru un dzestrumu nogurušajiem. Tā rotā, dod, zied un dod, un dod... Trejdeviņos būsim viena otras mežs, kas palīdz noturēt mūsu stumbrus stiprus un stabilus, lai varam ļauties arī uzziēdēt maigumā pret sevi un saviem mazajiem ābolēniem. Būsim arī viena otrai kā ābele, kas dod to, kas vajadzīgs- pavēni atpūtai, uzticamu stumbru asaru izraudāšanai, dziesmu pilnus ziedošos zarus priekam.

Šajā ciltī aicinu māmiņas, kam klēpī, pie rokas vai brunčos ieķērušies mazulīši, kuri vēl nedodas pētīt pasauli bērnu ciltīs vai kuriem vēl nepieciešams māmiņas tuvums pēcpusdienas mierā.

Tāpat kā ik dienas mammu dzīvē, arī ciltī meklēsim līdzsvaru starp bērniņa un māmiņas vajadzību trauku piepildīšanu, katra krājot tās svētības, kuras tobrīd visvairāk vajadzīgas.

Ziedi, balta ābelīte,
Es paklāju villainītes,
Lai birst tavi balti ziedi
Uz manām villainēm.

